

1990

1990/1

*{k19901A}

VEZÉRCIKK

KEDVES OLVASÓ! • *Makovei János*

Szeretettel köszöntünk!

Aki kezébe vetted – vagy talán mások adták kezébe – e lapot, bizonyára észreveszed azt a szándékunkat, hogy ebben a „sokféle igazságot osztó” világban mi Jézus szavai alapján „én vagyok az Út, az Igazság és az Élet” (Jn 14,6) magára Jézus Krisztusra akarjuk felhívni a figyelmet. A rendelkezésünkre álló kis terjedelemben megtértekhez és Istent még keresőkhöz egyaránt szeretnénk szólni bibliai tanítások, – kül- és belföldi lapokban is tallózva – tájékoztatások, hírek, biznyságtételek formájában.

Mert Jézus Krisztus által „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden ember számára” (Tit 2,11)!

Most, amikor életünk mindennapi körülményei beárnyékolják az emberek jókedvét... mi most szeretnénk Isten jókedvéről beszélni, annak titkát megismerni és megismertetni a Szentlélek segítségével. Isten kedves esztendejét éljük, élhetjük még most. Jézus Krisztusban megtalált és helyreállt személyes kapcsolat öröm és békesség forrása, amelyet nem tehet tönkre semmi földi nyomorúság és hatalom. Mi ezt az igazságot tekintjük az egyetlennek, és ezen az alapon hirdetjük mindazt, amit reánk bízott az Úr.

Az Élő Víz az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lapja, ami az elkészítést illeti – de azt szeretnénk, ha többeké lehetne és lenne!

PÜNKÖSDI MEDITÁCIÓ

„...Veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok...” • *Tfirst Gyula*

Tapasztalatból tudjuk, hogy az ember sokkal jobban felfigyel a fizikai erő kifejtéssel elért teljesítményekre, mint a lelki erővel kivívott sikerekre. Az előbbi látványosabb, az utóbbi – ha észre vesszük – elgondolkodtatóbb. Viszont, ha ez utóbbi erő hiányát érezzük, ez sokkal lesújtóbb és vigasztalanabb. Az élethez nem csak jó fizikai erőnlétre van szükség, hanem sok lelki erőre is, mely elszántá tesz, bátorságot, önbizalmat ad, menekülés helyett továbbhaladásra serkent. A keresztény hívő ember, aki Isten országának eljövételéért

munkálkodik, s Mesterének, Jézus Krisztusnak hangját követi, nem csak saját élete gondjából hordozza, hanem mások terhéből is vállal, – megbékélt szívvel, önként és örömmel.

Hogyan lehetséges ez? Mi az, ami az embert testileg, lelkileg megeleveníti, a próbák elviselésére, a kísértésekben való kitartásra a munkában való helytállásra szívóssá, tűróvé teszi? És ez honnan származik; az ember belső világából, vagy külső forrásból?

Mivel mi Krisztust tekintjük példaképünknek, kérdéseinkre az ő életéből próbáljuk ellesni a választ. Az evangéliumok sok mindent elmondanak életéről. Ezek közül ragadjuk ki azokat a mozzanatok, melyek a legjellemzőbbek és melyek az evilági dolgok iránt érdeklődő ember figyelmét is felkelthetik.

Népének vezetői koholt vádakkal Pilátus elé állították. A római helytartó kérdéseire így válaszolt: „Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy...” (Jn 18,37) Amit ezután mond, azzal most nem is kell foglalkoznunk. Ez a rövid válasz megadja élete megértésének egyik kulcsát. Az emberek hasonló helyzetben így válaszolnának: „Születtem, vagyok, tehát számoljatok velem”. Krisztus azonban így válaszolt: „Én azért születtem...” Mintha csak ezt mondta volna: „Nem csak létezni, vegetálni, várni az elkerülhetetlen utolsó órát, hanem élni jöttem; nekem küldetésem van, amit ismerek, amit életem céljaként engedelmesen elfogadtam.”

Az Ő számára is nyitva állt a siker, az egyéni érvényesülés útja. Ha nem szállt volna szembe a képmutatással, a törvény betűi mögött meghúzódo kegyes embertelenséggel, népszerű maradhatott volna. Vajon ki az manapság, aki visszautasítja az anyagi előnyöket, az elismerést, a címet, a rangot? A válasz persze tragikusan rövid. Emberi törekvéseink én központúak. A szemlélet is azt sugallja, hogy erre ítéltünk. Mi mindig visszük magunkkal a világ középpontját, az eseményeknek, a megértésnek számunkra leginkább megragadható pontját. Ezért minden út tőlünk indul és hozzánk érkezik. Krisztus azonban így mondta: „Én ismerem őt, mert Ő küldött engem.” (Jn 7,29) Számára Isten, akit ismert, aki Őt elküldte, ő volt a világ középpontja és minden fontos dolog rendezője. Ez a másik kulcs, ami életét feltárja és érthetővé teszi. Küldetése nem elvek szolgálata, hanem „személyes”: valaki elküldte, valaki feladattal bízta meg valakikért.

Tételezzük fel, hogy ma is vannak, akik ismerik magasztos feladatukat, ebben fáradoznak, és ismerik azt is, aki a feladatot rájuk bízta. Mégis mennyi félbehagyott munka, rosszul megoldott feladat, félsiker, sőt vereség jelzi az életutat. Krisztus azonban így számolt be elküldőjének: „...elvégeztem azt a munkát, melyet rám bízál, hogy elvégezzem”. (Jn 17,4) A kereszten elhangzott utolsó szavai között az egyik, életművének legcsodálatosabb foglalata: „Elvégeztetett!” (Jn 19,30) Ez a harmadik kulcs életének megismeréséhez, megértéséhez.

Krisztus tehát küldetésben járt, ismerte és tisztelte azt, aki feladattal bízta meg és helytállt életének teljes (nem csak jelképes) odaszentelésével. S mivel minden ember elfogadja, (sőt várja) mások szolgálatát, helyettes áldozatvállalását, ezért ez a három mozzanat egy mai emberben is reflexiókat válthat ki.

Mégis meg kell, hogy álljunk. Vajon mi lehetett az ő erőssége. Tudomásul vette a rosszindulatot és a hálátlanság sem keserítette el, pedig nem volt fatalista; vállalta a gyakori életveszélyt, pedig nem vágyott hőstettekre; bírálja, a római helytartó előtt nem élt esélyeivel, pedig nem volt életunt, aki a halálba menekül.

Forduljunk ismét az evangéliumokhoz és választ kapunk. Egy újabb – és nagyon fontos – mozzanatot fedezhetünk fel Krisztus életében. Olyan eseményeket, melyek általában nem a nyilvánosság előtt történtek és tanújuk is alig akadt. A Krisztus utáni kor egyik jeles személyisége, a Zsidókhöz írott levél szerzője így beszél erről: „Ő (Krisztus) testi élete idején könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.” (Zsid 5,7) Az evangélisták a következőket jegyzik fel: mielőtt elindult, hogy Galilea zsinagóáiban

hirdesse Isten ígését, „nagyon korán, szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre és ott imádkozott.” (Mk 1,35) Elterjedt a híre, hogy meggyógyított egy leprás beteget és sokaság gyűlt össze. „Ő azonban” (az elismerés és hódolat fogadása helyett) „visszavonult a pusztába és imádkozott.” (Lk 5,16) A megdicsőülés hegyén néhány tanítványnak ritka és rendkívüli látványban volt része: látták, amint „imádkozás közben arckifejezése elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött”. (Lk 9,29) Azon az estén, amikor elárulták, majd elfogták, tanítványaival a Gecsemáné kertbe ment, ahol így szólt hozzájuk: „Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom.” Majd „egy kissé továbbment, arcra borult és így imádkozott: »Atyám, ha lehetséges...« Másodszor is elment, és így imádkozott: »Atyám...«. Végül újra elment, harmadszor is imádkozott...” (Mt 26,36–44)

Ez a mozzanat bizony már nagyon távol áll a ma emberétől, befogadó-készségétől, aki a dolgok, jelenségek magyarázatára jó előre kiköti, hogy természetes és racionális alapon nyugodjék. A transzcendens dolgokat előítélettel fogadja, többnyire elutasítja. Pedig (csak megjegyzés erejéig), ha valaki magyarázatot tudna adni – racionális alapon – arra a nagy elszántságra, kitartásra, kereszthalálíig tartó hűségre, amit Krisztus tanúsított, vagy módszert, receptet tudna javasolni – ugyancsak racionális alapon –, hogy az ember miként töltekezhet fel az élethez szükséges energiákkal, hogyan tehet szert megújulásra való képességre, szeretnék néhány sort kihagyni, hogy jegyezze fel gondolatait!

A felsorolt idézetek azt bizonyítják, – amit érzésünk sugall –, hogy az ember nem lehet saját létének, az élethez szükséges erőknél és energiáknál forrása. Ez a forrás kívül esik szuverenitásunk felségterületén. De létezik.

Jézus Krisztus, a feltámadott, mivel nem akarta az övét árvákkul, támasz nélkül hagyni, így búcsúzott tőlük: „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, ...erőt kaptok, amikor eljő hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig”. (ApCs 1,8)

Miről is szól ez az ígélet? Gondoljuk végig. Az Isten országáról szóló evangélium kilépett születésének helyéről és elindult hódító útjára. Ezután már nem ismer földrajzi határokat, nem lesz tekintettel a júdaista vallási hagyományok előjogaira, de előítéleteire sem; Róma, a hatalmas birodalom ura is térdet fog hajtani. Kik viszik szét az örömhírt? Ékesen szóló bölcsek? Jól képzett teológusok? Vagy talán... agitátorok? Semmiképpen. A képesség, a képzettség hasznos, de önmagában kevés, tehát eredménytelen. A rábeszélés viszont visszautasítást, ellenszenvet vált ki, tehát káros.

Jézus Krisztus olyan emberekre bízta ezt a feladatot, akiknek nem csak tudatáig jutott el az örömhír, hanem életüket is áthatotta. Neki tanúkra van szüksége, akik tanúskodnak arról, amit láttak, hallottak és átéltek. Hogy tanúk lehetünk, ez a kegyelem ajándéka. De ha már tanúk vagyunk, ez olyan körülmény, mely kötelez. Mert Valaki kéri tőlünk, hogy – mivel oly sok rossz van a világon, oly sok keserűség éri az embereket, – mondjuk el szóban és mutassuk be nekik életünkkel, hogy van vigasztalás, reménység, van békesség, mely közegként körülvesz, amiben élhetünk és járhatunk. S ha tudjuk mindezt, ha felkészültünk küldetésünk teljesítésére, már nincs egyébre szükségünk, mint... az Ő erejére.

„Ne távozzatok el Jeruzsálemből” mondta; maradjatok még egy keveset azon a helyen, ahol az örömhírt hallottátok, ahol előbb csalódás, keserűség töltötte el szíveteket, majd – később – a fájdalom örömmé változott. Mert ezek csupán élmények, melyek később emlékekké válnak és elkísérnek... valameddig. Érzéseket táplálnak, vágyakat gerjesztenek, de megvédeni, talpraállítani, feltölteni nem képesek. De ha hisztek bennem és hisztek abban, Aki elküldött engem, Aki megígérte, hogy „kitöltöm majd lelkemet minden emberre” (Jóel 3,1), ha vártok, varakozva, kérve, esedezve, akkor „...erőt kaptok, amikor eljő hozzátok a Szentlélek”.

Ez az ígélet – kétségtelenül – nem racionális belátás eredménye, hanem az Ég adománya.

És mivel az emberi elme – ha kell, ha nem – rendszerez, itt is lehet elméletieskedni, kivételt felállítani, anatómiát készíteni, de – mindezekén túl és mindezek felett – lehet engedelmesen várni, ahogy az Úr rendelkez; várni, még nem tudva előre, hogy mi történik akkor; várni, mint a tanítványok: vágyakozva, kérve, esedezve..., s ez után pedig megtapasztalni. Mert megtanulhatunk Krisztustól mindent, ami jó és követendő, lehet eszményképünk, elindulhatunk példáját és szavát követve, de ha az az egy valami hiányzik szegényebbé tettük magunkat, szárnyaszegetté; elkerültük azt a forrást, melyet a gondviselés utunk mellé rendelt, hogy itt újra és újra felüdüljünk, vele élve nyerjünk.

Pünkösd napján – végiggondolva mindazt, ami azon a nevezetes napon, az első pünkösd napján történt –, felejtünk el minden előítéletet és vélt előítéleteket, túlzásba hajló rajongást és higgadtságnak vélt fenntartásokat, mondjunk el egy rövid imát, vágyakozva, mélyről fakadóan, ha kell, „könyörögve és esedezve”, ha kell, „erős kiáltásokkal és könnyek között”:

Jövel Szentlélek Isten, mi Urunk és éltetőnk!

TALLÓZÓ

A magyar református karizmatikus megújulásról • Szabó Imre (Részlet a Teológiai Szemle 89/4. számában azonos cím alatt megjelent írásból.)

A „Wort und Geist” svájci lap egyik 1986-ban megjelent cikke szerint immár több, mint 120 millióra tehető azoknak a keresztényeknek a száma, akik valamilyen formában részesei az egész világra kiterjedt karizmatikus megújulásnak.

Ez a lelki ébredés abban különbözik az eddigiektől, hogy Isten népének a megújulását nem valamiféle új tanítás oldaláról közelíti meg, de nem is valamilyen egyházi reformot tűzött ki célul, hanem a hívő élet és szolgálat gyakorlatát kívánja áthatni, dinamizálni a Szentlélek erői által.

Ennek megfelelően kezdettől fogva nem ismert felekezeti korlátokat, szinte egy időben és sokszor egymástól függetlenül jelentkezett a különböző egyházakban, a protestáns egyházaktól elkezdve egészen a római katolikus egyházig. Ezáltal egy új, egészen bensőséges ökumenikus testvériség is kibontakozott.

A karizmatikus megújulásnak ez az újdonsága sem óvta meg azonban attól, hogy ne osztozzon az eddigi ébredések sorsában: az ellenállásban, félreértésekben, vádaskodásokban és üldözésekben. Üdítő, bő termést ígérő tavaszi esőjét irtóztatós mennydörgések és villámlások kísérik csaknem mindenütt, ahol megjelenik.

A mi Magyar Református Egyházunkban is aránylag korán, már az 1960-as években találkozhatunk a karizmatikus ébredés szerény jeleivel. Spontánul, minden külföldi hatástól függetlenül indult el a Lélek fuvallata. Azok, akiket ez érintett, csak később tudták meg, hogy „ilyen külföldön is létezik”. Nálunk is azonnal ellenállásba ütközött, s hamarosan olyan feszültségek támadtak, amelyek a kezdődő megújulás méreteit messzire meghaladták.

Ilyen körülmények között került sor arra, hogy a Magyar Református Egyház Zsinati Tanácsa egy állásfoglalást, tanítást bocsásson ki 1981-ben a Szentlélek ajándékairól, a karizmákról. Ennek bevezetésében a következőket olvashatjuk: „A Jézus Krisztus egy egyetemes egyházának minden részéből, keletről és nyugatról, északról és délről egy idő óta híradások érkeznek a Szentlélek erőinek megáradásáról, a Lélek tavaszi szelének megújító, frissítő, életadó sodrásáról, a Szentlélek kegyelmi ajándékainak, a karizmáknak a

megjelenéséről az egyházak életében és szolgálatában. A különböző híradásoknak egybecsengő bizonyágtétele szerint, a Szentlélek ajándékai jelentős mértékben mozdították elő a gyülekezetek életének megelevenedését, az egyháznak, mint Krisztus Testének hasznát, épülését, Krisztus követésében való megújulását. Röviden: a mi nemzedékünk számára a Szentlélek eseménnyé lett!” Sőt a Zsinati Tanítás még tovább megy: „A Magyarországi Református Egyház Zsinata is a Szentháromság Isten iránti mélységes alázattal és szíve mélyéről feltörő hálaadással tesz bizonyágot Isten kegyelmének csodájáról: Isten Lelkének tavaszi szele egyházunkat sem kerülte el. Sok bűnünk és mulasztásunk, az Isten- és emberszeretben való ellankadásunk, azaz a Lélek sokszori megszorításának ellenére is: Isten Szentlelke egyházunkra újra kiáradt. Ezen az úton egyházunk jelentős szakaszhoz érkezett. Isten Lelke készen van közölni velünk is, akárcsak a világ számos egyházával az Ő sajátos kegyelmi ajándékait: a karizmákat.”

A Szentlélekről

Amikor a karizmatikus megújulás a Szentlélek munkáinak és ajándékainak a szükséges voltát hangsúlyozza, akkor ezzel nem arra szólít fel bennünket, hogy tekintetünket vonjuk el Jézus Krisztusról vagy Mennyei Atyánkról és egyedül a Szentlelket helyezük keresztény életünk középpontjába.

Ha valóban a Szentlélek tölt be bennünket, akkor nem is történhet meg, hogy egy személytelen spiritualizmus csapdájába essünk. Hiszen a Szentléleknek éppen az a legfőbb célja, hogy ne magát, hanem Krisztust állítsa előtérbe, Őt tegye jelenvalóvá számunkra és Őt dicsőítse bennünk és közöttünk (Jn 14–16).

A megváltás nagy művében a Szentlélek nem szakad ki (és nem szakítható ki) a Szentháromság egységéből, nincs valami külön vállalkozása, hanem éppen Ő az, aki Krisztus váltságának érvényt szerez, hozzá való megtérésünket és újjászületésünket munkálja, a Krisztus ábrázatára való átalakulásunkat végzi, és a Krisztus testét, az egyházat építi (Jn 14–16; 1Kor 6,11–17; 1Kor 12,3; Gal 3,14; Ef 3,16–17 stb.).

A karizmák és az egyház

Az, hogy a karizmák a gyülekezet, az egyház szolgálatára és építésére adattak, a karizmatikus megújulás egyik területén sem kérdéses. Csakhogy melyik gyülekezetről, melyik egyházzal van szó? – ez már sajnos kérdéssé vált sok helyen, ahol a karizmatikus megújulás megjelent.

Pedig, mint arra az elején rámutattunk, a karizmatikus megújulásnak nincsenek, illetve nem voltak dogmatika és reformációs törekvései. Eredeti célja kizárólag az egyéni és gyülekezeti élet megelevenítése volt a Szentlélek által.

Mégis sokhelyütt bekövetkeztek kiválások, új egyházak, közösségek, szekták létesültek. Nehéz volna megállapítani, hogy hány esetben történt ez úgy, hogy a karizmatikusok kiűzettek egyházukból, illetve hány esetben mentek maguktól.

Bármennyire is szomorú ez a tény az egész egyetemes kereszténység szempontjából is, mégis igaztalan volna a karizmatikus megújulást azzal vádolni, hogy eleve magában hordozza a „szakadás lelkét”. Mert szomorú egyháztörténelmi tény, hogy a legtöbb ébredést szakadások kísérték. Hazánkban is sok – ma kiségyháznak nevezett – felekezet a történelmi egyházak, sajnos legtöbbször éppen a református egyház talajáról indult el. Alázatosan el kell ismernünk, hogy ezeknek a kiszakadásoknak sok esetben az egyház merevsége volt az oka.

Csakugyan egy „protestáns átokról” volna szó, amint katolikus testvéreink nevezik kiszakadásra való hajlamunkat? Még ha erről is volna szó, akkor sem szabad belenyugodni, hanem hinni és küzdeni kell szabadulásért, egy új lelkületért: a megmaradás, a hűség lelkületéért. Erre a meggyőződésre jutott sok karizmatikus vezető, s ennek következtében

külföldön ma már egészen élesen megkülönböztethető egy szabad és egy egyházi irányzatú vonal. Ez utóbbi immár tudatosan, programszerűen tűzte maga elé célul az egyházban való maradást és annak szolgálatát. Ezen az alapon egy új ökumenikus testvériség is létrejött a maguk egyházi keretei között maradó karizmatikus csoportok között.

Mi is ezt az irányzatot tartjuk szívünk szerint valónak. A mi esetünkben ez azt jelenti, hogy a Magyar Református Egyházat olyan lelki családnak és otthonunknak tekintjük; amelyhez holtig tartó hűség kötelez, és amelynek szolgálatát Istentől kapott küldetésünknek érezzük.

Megértjük azonban, hogy az egyházhoz való hűség mindig szenvedést is jelent, kiváltképpen azok számára, akik ébredést, megújulást kívánnak. Viszont azt is értjük, hogy a szenvedés elhordozásához külön kegyelemre van szükség, ami nem adatik meg mindenkinek. Nem vethetjük meg tehát azokat, akik kiváltak közülünk, csak igen sajnáljuk, mert velük sőt és kovászt vesztett egyházunk.

De nem szabad elhallgatni ennek a kérdésnek a másik oldalát sem: az egyház felelősségét. Erről azonban idézzük a Zsinati Tanítást. „A megújulásra szoruló egyházak vagy hálával és örvendezéssel fogadják a Lélek megnyilvánulásait... vagy megoltják Isten Lelkét, akkor azonban ítélet vár rájuk.”

Megrendítő szavak ezek. Mi azért imádkozunk, hogy az első eset következzen be és ne a második.

KITEKINTŐ

A francia karizmatikusok • *Henri Tinco (Le Monde, francia napilap, ford.: Tfirst Gyula)*

Franciaországban ugyanúgy, mint más országokban is, a karizmatikus mozgalom kibontakozásának lehetünk tanúi. A mozgalom, mely kísérlet arra, hogy az ima és a Szentlélek újra megtalálja helyét a katolikus egyházban, erőteljes fejlődésnek indult.

„Az egyház nem csődszövetség” – sűrűn hangzik ez válaszként azoknak, akik csodálkoznak ilyen buzgóság láttán. Lyonban, a Carnot térhez közel, egy kápolnában kedd esténként mintegy 300 személy gyűlik össze, különböző korúak, különböző társadalmi rétegekből származnak. Térden állva vagy meghajtott térddel, csukott szemmel és széttárt kézzel imádkoznak.

Könyörgések hangzanak el, spontán módon, rögtönözve: „Uram, te legyőzted bennem a sötétséget.”; „Részeseíts feltámadásodban!”; „Magasztalva légy keresztedért, mely az élet fája lett számomra!”, majd felállnak és az ajkak remegése közben egy hosszú morajlás hallik, alig artikulált hangokkal: ez a „nyelveken szólás”...

Nem valami szektában vagyunk, hanem Franciaország legkiegyensúlyozottabb karizmatikus közösségében. Neve: Chemin neuf („Új út”). A pünkösdzizmus, melynek szele hozzávetőlegesen húsz esztendeje fúj az Egyesült Államok felől, töretlenül hódít mind számban, mind befolyásban a protestánsoknál, de a katolikusoknál is.

Az 1973–75-ös években, a mozgalom indulásakor ezt mondták Franciaországban a karizmatikusokról: vagy teljesen bolondok, vagy nagyon komolyan kell venni őket. A katolikus püspökök hallgatásba burkolóztak, vagy ha mégis szóltak, csupán zavartságukat árulták el. Azóta 90 egyházmegyéből 70 püspök kijelölt legalább egy-egy papot, hogy csatlakozzanak a karizmatikusokhoz és támogassák őket. Mindinkább felelős tisztséget kapnak: parókiákat, zarándokhelyeket, katonai, iskolai, kórházi lelkészségeket, egyesek lelkesedéssel adják a megbízatásokat, mások azt mondják: „Jobb híján!” A hosszú ideig

hallgató papság és az egyházi laikusok még csodálkoznak, néha ingerültek, de nyomukba lépnek.

„Ütődöttek”

A francia karizmatikusok tehát – közülük tizenötezer közösségbe tömörült, összesen 50–200 ezren tartoznak a mozgalomhoz – az előretörés korszakában vannak, de meg kell mondani, hogy már nagy utat tettek meg... Hervé Catta ügyvéd, a párizsi ügyvédi kamara tagja, 33 éves korában tért meg, teológiai végzettséggel rendelkezik. Ő az Emmánuel egyik vezetője, tömegeket mozgató rendezvények szervezője. „Én valódi otthonülő típus voltam – mondja – de megtérésem óta a börtönökben ügyfeleimmel Istenről beszéltem. Gyakran repülőre szálltam, hogy utastársaimnak az evangéliumot hirdessem... Az is igaz, hogy végül ütődöttnek tekintettek minket. De milyen szomorúak ezek a keresztények: egyébről sem beszélnek, mint társadalmi és politikai kötelezettségekről, de soha nem az imáról, a magasztalásról, csodákról vagy az evangéliumról.”

És tényleg, rövid időn belül a karizmatikusok az Actio Catholica harcosainak, a francia egyház édes gyermekeinek vetélytársaiként tűntek föl, akik „föladták a leckét”. Zsargonjaik (pl. a „Lélek kiáradása”, „a pünkösdi megtapasztalása”, „a Magasságos ereje”), a gyógyításban való hitük, emocionális töltésű, érzelmes imájuknak egyfajta magamutogató jellege zavarja és ingerli a szokásokat.

Vajon a perifériára kell-e szorítani őket, vagy megszelídíteni? Az utóbbi változat kerekedett felül. Jelenleg egy olyan folyamatot láthatunk, mely a normalizáció felé mutat. A karizmatikus megújulás a kezdeményezője a francia egyházban alakuló imacsoportok – e csoportok száma közel 2000 – robbanásszerű terjedésének éppúgy, mint a papi hivatások bizonyos mértékű szaporodásának. A hivatások egyharmad része ebből a mozgalmából indult.

A karizmatikus közösségek gyenge szálakkal kötődnek egymáshoz, vezetőik püspökeikkel sem találkoznak többször, mint évente egyszer. Nehéz megadni egy olyan áramlat tipológiáját is, mely szervezetellenes és autonómiára törekszik.

A közösségek három típusa

Az első kategóriába tartozó közösségek a kolostori életmódot követik. Ezeknek a közösségeknek szerzetesi zsolozsmájuk van, patriarchális az életmódjuk, „pásztoruk” van, aki teljes autoritással rendelkezik, akárcsak egy kolostor apátja. „Szerzetesházaik” vidéken vannak.

A második kategóriába tartozók városiasabbak. Ilyen pl. az Emmánuel mozgalom, mely 3200 tagot számlál, közösségei Párizsban, Münchenben, Rómában és Barcelonában vannak. Szabályos rendezett kapcsolatot tartanak fenn az egyház helyi közösségeivel és a hívek részére szolgálatokat ajánlanak föl: bibliai, hitelvi képzés céljából előadásciklusokat tartanak, házaspárokkal foglalkoznak. Az utóbbi nyáron az Emmánuel tagjai közül Paray-le-Monialban 1500 személy gyűlt össze.

A karizmatikusok által megvalósított életnek egy, az előbbiektől eltérő típusát a harmadik csoport közösségei mutatják, akik egyaránt különböznek a szemlélődő kolostorlakóktól és a kiterjedt szervezetekkel rendelkező nagy apostoli rendektől (jezsuiták, maristák, domonkosok). Ez az új típus is ragaszkodik ahhoz a kevertséghez, melyben a „megújulás” közösségeinek nagy részében élnek, mivel egyaránt egybegyűjt házasság nélküli párokat és házaspárokat, gyermekekkel vagy azok nélkül. Lyonban a Chemin neuf közösségében egy orvos, felesége Nicole, és gyermekeik együtt laknak testvériességben egy másik házaspárral és nem házasodottakkal. Az imák és az étkezések összehozzák őket, a jövedelmük a gyülekezet egészéé. „Mi – magyarázza az orvos – a hit logikája szerint akarunk élni, mely ellentmond a világ logikájának, ahol a »Segíts magadon egyedül!« és a »Mentsd előbb a saját

irhádát!« elvek uralkodnak.”

Párhuzamos vonalak

Vajon a „megújulás” szalmaláng életű lesz, vagy az egyháznak új lehetőségeket ad? „Mi megtartottuk azokat a fiatalokat – mondja Hervé Catta –, akik nélkülünk a szektába menekültek volna.” Ez a mozgalom azokban a rétegekben, melyek a leginkább allergiásak az ilyenfajta lelkiségre, kedvet ébresztett az imádkozásra, a csodákra és a szép liturgiára.

Az a megítélés, hogy a karizmatikusok inkább „imádkozók”, mint tevékenykedők, igaztalan. A kezdetben antiintellektuális irányzatú lelki forrongás átadja helyét hosszadalmas filozófiai és teológiai tanulmányoknak, ez különösen érvényes a Fondation és a Chemin neuf mozgalmakra. Továbbá az egyházi szolgálatban elkötelezett magatartást eredményez pl. a katekézisben, a kórházi és iskolai lelkigondozói szolgálatban, s a társadalom kitiszítottjai, a hátrányos helyzetűek, az elítéltek felé fordul, akiknek fölkarolására nem jelentkeznek tömegesen önkéntesek..., a fejlődő országokban is szolgálatot vállalnak.

Bármennyire is periférikus, egy bizonyos „folklor” továbbra is irritálóan hat. A gyógyítás és a gonosz lelkektől való szabadítás karizmájában való hit rendületlenül él sok közösségben. Csoportoskák ördögűzést végeznek, kollektív pszichoterápiás összejöveteleket tartanak, amiket egyes szekták sem utasítanak el.

A püspökök félnek eldönteni, mi a jó mag és mi a konkoly. „A megújulás új erőt ad az egyháznak” – mondja Mgr. Duchene, aki a püspöki karban öröklő ezt a kényes ügyet, „fegyelmezi magát, megmarad az adott keretek között és nem vállalja a tévelygés kockázatát.”

A tudatformálás önkényes, parancsoló formája, egy bizonyos biblikus fundamentalizmus, az emocionális megnyilvánulások és az evangélium közvetlen hirdetésének előnyben részesítése (még az utcán is!) sokkol és mosolygásra ingerel. „Naivak vagyunk?” – teszi fel a kérdést az egyik tag a közösségből. „Ha Jézus Krisztus, a Keresztrefeszített naivitásáról, vagy azokról az erőszakmentes emberekről, akik úgy gondolják, hogy az igazság és a kegyelem erősebb, mint a képmutatás és a gyűlölet, akkor igen, akkor mi tényleg naivak vagyunk.”

Vajon megkísérlik-e a karizmatikusok, hogy uralkodó áramlatot alkossanak a francia egyházban? Sokan analógiát találnak a „Munkásmisszió” mozgalommal, melyet munkáspapok hoztak létre. A mozgalom, amely az ötvenes években indult, többé-kevésbé tudva és akarva, elszigetelődött az egyházban.

A közösségeknek, vagy legalábbis egy részüknek az a természetes törekvésük, hogy a papi utánpótlást saját igényeik szerint, a maguk választotta szemináriumokban képezzék ki. Az Emmánuelnek már tíz ilyen végzettségű papja van, körülbelül ötvenet most képeznek Párizsban, Paray-le-Monialban és Rómában. Párizs érseke őket bírta meg három parókia felélesztésével. A Chemin neufnek szintén van egy parókiája Marseille-ben. Már mutatkoznak feszültségek. Még túl korai lenne azt kérdezni, hogyan valósul meg – vagy nem valósul meg – ez a beépülés.

Ausztriai pillanatkép • K. D. Passon (Charisma 1989 április-május, ford.: Pánczél János)

Az 1989-es év biztató és bátorító jeleket mutatott az Úr karjának megmozdulásáról Ausztriában is. Az egyik kishír így hangzott a tiroli hegyekből: „Ezekben a hetekben történt: Egy evangélista pár napos szabadságát Tiroli egyik helységében töltötte. Az a keresztény házaspár, amelyiknek panziójában (családias jellegű, étkezést is biztosító szálló), szállást kapott, házi összejöveteleket tervezett az estékre. Az eredmény: a hét folyamán összesen 900

személy hallgatta az evangélium örömet hozó és szabadító üzenetét. Mintegy ötszázán adták át ezekben a napokban az életüket Jézusnak, köztük 95 síoktató. Erről a Németország, Ausztria és Svájc Stuttgartban tartott lelkeszi köre előtt is beszámoltak.

Engedelmességben szolgáló lelkipásztorok egybehangzó tapasztalata és állásfoglalása szerint nemcsak Jézus halálát és feltámadását, nemcsak a bűnbocsánatot és gyógyulást kell hirdetniük, hanem az Isten ellen lázadó ember megszabadulását is. – Amikor Wolfhard Margies lelkipásztort a gyülekezet növekedésének perspektíváiról kérdezték, néhány fontos feltételt a következőkben határozott meg:

– „A pásztor a gyülekezet növekedésének fő előmozdítója, a hitnek, a feddhetetlenségnek és a szeretetnek az embere. Ehhez rendszeresen időt kell biztosítani az intenzív, Lélek (Szellem) által való imádkozásra (v. ö. 1Kor 14,12).

– El kell döntenünk, hogy az ötféle szolgálatot nemcsak részben, hanem teljes egészében akarjuk (Ef 4,11), és ezért imádkozunk.

– A lelki (szellemi) hadviselést folytatnunk kell a már legyőzött ellenség elűzésével és távol tartásával, melyben a gyülekezetnek állhatatosnak kell maradnia, vezetőjével az élen.

– A gyülekezet tagjai útbaigazítást kell, hogy kapjanak a lelki adományok gyakorlására nézve, különösen a próféta szót tekintve. Így elérhetjük az út egyengetését, a gyógyulásokat, jeleket és csodákat is magukban foglaló szolgálatokhoz.

– A szeretet légköre olyan mértékben fog a gyülekezetben kiáradni, amennyire valamennyien megtanulják Isten szeretetét hitben elfogadni. Ahol a szeretetet tanítják és élik, ott alábbhagy a bűn. Egyben a szeretet út is azoknak szívéhez, akik a gyülekezeten kívül állnak.

– A házi jövetelekről szólva: azok fontos missziói sejtek.

– A pásztor imaélete példakép jellegű: a gyülekezet rendszerint úgy imádkozik, ahogyan a pásztor imádkozik.

– A szolgálat munkájában a gyermekeket és a fiatalokat is megfelelően figyelembe kell venni. Annak a tevékenységi területnek, amelybe gyülekezetünkben a teeneagereket is bevonjuk, olyannyira vonzónak kell lennie, hogy a még nem keresztény barátok és társak szinte irigyeljék kedvező, nagyszerű lehetőségeiket.

– Az erővel teljes bizonyágtétel, szolgálat mellett legyen bőségesen időnk a közös dicsőítésre és imádatra.”

Mindezekkel azt hiszem őszintén egyetérthetünk, bár tudatában vagyunk annak, hogy az apostolok felkészülésében és szolgálatában a „gyakorta való böjtölésnek” is helye volt (2Kor 11,27).

Háttérhírek Afrikából • (P. J.)

Az Úrnak Jóel prófétán keresztül adott ígérete – „és leszen azután, hogy kiöntöm az én lelkemet minden testre” – korunkban kézzelfoghatóan beteljesedni látszik. A világ számos részén nagy ébredéseknek lehetünk tanúi, s az Igét gyakran jelekkel és csodákkal is megerősíti az Úr. A Kossuth Rádió egyik korábbi műsorszámában, a vallások világhiradójában ezt úgy fogalmazták meg, hogy a kereszténység a világ sok országában erőteljesen előre tör, s annak is egyik leghatékonyabb ága a pünkösdi mozgalom.

Ghánában, a nyugat-afrikai országban a szolgáló munkatársak a Szentlélek erejének megtapasztalt növekedése tudatában mentek ellene sátáni erősségeknek, hogy azokat ledöntsék, s Isten csodatevő erejéről tehettek bizonyosságot. Többek között egy Kwesi Bodu nevű 9 éves süketnéma fiúért vették fel az imaharcot, aki teljesen megszabadult és

meggyógyult. Édesanyja túlradó örömmel vezette őt a pódiumhoz, hogy lelkesedését és háláját kifejezésre juttassa. Mások arról számoltak be, hogy démoni megszállottságból lettek szabadabbá. Boldog hozzátartozók, akik korábbi állapotukat ismerték, megerősítették szabadulásuk hírét. Az újonnan megtértek közül bűnvallás és tanítás után sokan beteljesedtek Szentlélekkel.

A *Prophecy Today* c. angol nyelvű folyóirat néhány figyelemre méltó független állásfoglalást közöl a kenyai nagy evangélizációkkal kapcsolatosan. Eszerint „Kenyában nagy lelki fellendülés tapasztalható Reinhard Bonnke német evangélista és munkatársai látogatása kapcsán, akiknek szolgálata közben vak szemek és süket fülek nyíltak meg szó szerint és jelképesen”. – Nem meglepő, hogy Bonnke missziói szolgálata Kenyában némelyeknél ellenállásba ütközött. A széles körű és őszinte felekezetek közötti, testvéri együttműködés ellenére egyes lelkészek a szavak háborúját indították, amely oly fokot ért el, hogy az államelnöknek is közbe kellett avatkoznia, és megálljt parancsolnia. Bonnke válasza ezekre a támadásokra szelíd volt. Ő nem azért jött Afrikába – mondta –, hogy magának nevet szerezzen, hanem, hogy segítséget nyújtson, és a missziói feladatot teljesítse.

Az a tény, hogy az evangélium nagyarányú terjedésével és győzelmével együtt olykor az ellenség munkájával is számolni kell, önkéntelenül Pál apostolnak a Korintusiakhoz írt első levele 16. részének a 9. versét juttatja eszünkbe: „Mert nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenség is sok”.

KÖNYVSZEMLE

A. J. CRONIN: A Mennország kulcsa. • (B. Cs.) Szent István Társulat, Bp. 1986. Fordította: Bíró Sándor 324 o. 100,- Ft

Egy evangéliumi lelkületű pap életéről szól A. J. Cronin – a „Réztábla a kapu alatt” c. könyv írójának – ez a regénye. Chrisholm páter modern felfogású lelkipásztor. Elutasítja a merevséget, a vallási türelmetlenséget. A cselekvő szeretet embere, aki maradéktalanul Isten ügyének szenteli életét, s tetteivel győzi meg gáncsokdó ellenséges környezetét. Életére hatnak ellentétes gondolkodású paptársai is. Vannak közöttük karrieristák, gyakorlati üzletemberek, jó modorú diplomaták és szemellenzős konzervatívok is. Páterünk „nem sokra viszi”, de sugárzik belőle az evangéliumi szellem. Életét Isten kifürkészhetetlen kegyelme irányítja. Katolikusnak születik, de protestáns prédikátortól kap hitbeli indítást. Legközelebbi barátja, hűséges munkatársa, és drámaian önfeláldozó munkatársa, egy ateista orvos. A kínai misszióban pedig egy methodista lelkész-házaspártól kap életreszóló segítséget önmaga – féltékenysége – legyőzéséhez. Egyik idevágó gondolata jó ajánlója a könyvnek:

„– Istenem, ha a jóság és a türelem elterjedne a földön, milyen csodálatos lenne a Te világod.”

H. SCHHAFFRANEK: „Fogja valaha egy testvér a saját hittestvérét szeretni?” • (M. J.)

E füzet tartalmáról azért kell nagyon röviden véleményt mondanunk e helyen is, hogy világos legyen mindenki előtt, miként kell viszonyulni azokhoz, akik terjesztik azt, és a benne foglalt tanítást vallják.

E tanítás azért veszélyes, mert „abszolút nagy igazságok” gondolatával indul, hogy azután egészen emberi elképzelések – meglehetősen erőszakos – megvalósítására késztesse.

E füzet sok kitételével lehet vitatkozni, de ami ellen feltétlenül szólnunk kell, az a megállapítás, amely szerint:

„Ennek a csodálatos gyülekezetnek, melyből az Újszövetségben mindig csak egy van egy helyen (városban, faluban stb.) a helység összes hívójéből kell összetevődnie.” (11. oldal)

Minden vitatkozás helyett álljanak itt az Úr Jézus szavai:

„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.” (Jn 10,16)

Tehát:

(1) Jelenünk látható korlátai (a különféle aklok) egyáltalán nem teszik lehetetlenné, hogy az Úr Jézusnak ott juhainak legyenek?

(2) Jézus Krisztus senkit sem bízott meg ebben az értelemben az „akol-korlátok” lebontásával.

(3) A lelki-szellemi kapcsolatokat nem lehet sem a régi (a helységenként külön-külön működő gyülekezetek) sem az újnak mondott (egy helységben egy gyülekezet) fizikai (földrajzi) keretek közé kényszeríteni.

(4) A jövő útját a Szentlélek vezetésével Jézus – a cél eléréséig – így határozza meg: „...azokat is elő kell hoznom... és léssen egy akol és egy pásztor.”

HÍREK

A közösség hírei

Kurdi Péter testvér, a Kadarkúti Szeretetotthon vezetője lejárt megbízatását nem hosszabbította meg, helyét 1990. február 1-től Kincses József testvér vette át.

—

A Dunaharasztiiban működő Rehabilitációs Otthon épülete közösségünk tulajdonába került. Kezelése továbbra is a budapesti Dózsa György úti gyülekezet feladata.

—

Mellár Sándor testvér saját ingatlanát alakította át szeretetotthonná, melynek átadása május–június hónapban lesz. Az épület 15 idős ember fogadására lesz alkalmas.

—

Április első vasárnapján huszonnyolcan merítkeztek be Békésen. A 20 fő helyi testvéren kívül 6 fő Orosházáról és 2 fő Tótkomlósról.

—

Pécelen is bemenés volt május 13-án. A 14 fő bemenés között kettő az Erdőkertesi Mozgássérült Szociális Otthonból jöttek. E jeles napon Aril Edvarlsen ismert norvég evangélistát is vendégül látta a gyülekezet.

—

Az új magyar parlament május 2-i első, alakuló ülésén közösségünk is képviseltette magát Tóth László testvér személyében.

—

A Belügyminisztériumban közösségünk képviselőjét is meghívták arra a tájékoztatóra, amelyen a fiatalkori bűnözésről volt szó. A hatóság képviselői az egyházaktól segítséget és támogatást kértek az egyre növekvő bűnözés megelőzésében.

—

A művelődésügyi tárca és az egyházak közötti konzultációkon egyre határozottabb kívánságként merül fel az egyházak és a hitközösségek nagyobb mértékű bekapcsolódása az oktatás, iskolaalapítás és a műemlékvédelem területére is.

—

Fábián Attila testvér és felesége részt vettek április 23-a és 27-e között a Teen Challenge Misszió Eurázsiai Tanács éves rendszeres konferenciáján, Wiesbadenben.

—

Május 12–13-án svéd pünkösdi prédikátorokból álló énekkar volt vendége a Budai gyülekezetnek és a Gizella úti gyülekezetnek.

—

A csetényi gyülekezetben február 25-én tartott istentiszteleten a korábban hit által meggyógyult testvérek tettek bizonyosságot a velük történekről, és imádkoztak olyan emberekért (testvérekért), akik ezt kérték.

—

Telegdi József testvér és családja Dudarról Kerepestarcsára költözött. A január 28-án megtartott istentiszteleten elkészönt a dudari testvérektől, leadva ottani lelkipásztori tisztségét.

—

Jelenleg három nagyobb gyülekezetnek nincs beiktatott lelkipásztora, ezek: a dudari, a kiskőrösi és a budapesti Gizella úti gyülekezet. Imádkozzunk ezekért a gyülekezetekért!

—

Az Alliance Világszövetség indiai elnöke, Theodor Williams metodista lelkipásztor Magyarországon tett látogatásakor felkeresett két pünkösdi (a péceli és a miskolci) gyülekezetet is.

—

A budapesti Sion Gyülekezet (a volt Budai) megvásárolta Kőbányán a Cserkész u. 7–9. sz. alatti Zsinagógát (műemlék jellegű épület) összejöveteleli helyiségnek, és a hozzá tartozó lakóépületet az Emberbarát Alapítvány keretein belül működő rehabilitációs tevékenység céljára. Az imaterem megvásárlásához a svédországi gyülekezetek, a lakóépület megvásárlásához pedig a Lévi Petrus Intézet támogatását kapták meg a testvérek.

—

A Pécsi Orvostudományi Egyetem aulájában zenés áhítatot tartott a budapesti Sion Gyülekezet ifjúsága a helyi gyülekezet segítségével.

SZÜLŐK – GYERMEKEK – FIATALOK

A Biblia tekintélye • Perei Márta

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre...” (2Tim 3,16)

Egy kisvárosi gimnázium 3. osztályos tanulói (25 fő) körében végzett saját felmérés tapasztalatairól röviden az alábbi megfigyelések írhatók le:

– A megkérdezettek döntő többsége nagyszüleitől hallott a Bibliáról, néhányan hittanon is foglalkoztak vele, s volt aki egyáltalán nem hallott róla. A családok több, mint 80%-ban van

Biblia, de rendszeresen nagyon kevesen olvassák.

– A Biblia iskolai ismertetését nem tartják kielégítőnek, döntő többségük fakultatív tananyagként javasolja oktatását.

– A megkérdezettek nagy része úgy nyilatkozott, hogy gyakran beszélgetnek, vitatkoznak a Bibliáról.

– Mintegy 50%-uk szeretné jobban ismerni a Bibliát. Tárgyi ismerete a diákoknak annyira minimális a Könyvek Könyvéről, hogy szinte nem értékelhető.

A hazai középiskolások pontos bibliaismeretére nem a fenti adatok szolgáltatnak alapot. Csupán valamennyire is számszerűsíteni szeretnénk azt, amivel naponta találkozunk, amit gondoltunk: a fiataloknak szüksége van az Igére, de nem ismerik, mint irodalmat sem. Az idősök és fiatalok közötti problémák kiszélesedése, korunk sajátos gondjai (kábitószerek, pornó, alkoholizmus, céltalanság, magányosság stb.) mind azt kiáltják felénk: vegyék elő Isten Igéjét! „Keressétek először Isten országát, és az Ő igazságát és mindenek megadatnak néktek!”

Számunkra, Istenben hívők számára komoly kihívás, amely arra kell, hogy késztesse bennünket: megragadva minden lehetőséget és eszközt, hirdessük Isten Igéjét, leginkább életünkkel és cselekedeteinkkel. De ha megvizsgáljuk közösségünk gyülekezeteit és családjait, hogy milyen szerep jut Isten Igéjének, alapvető hiányosságokat találunk, akár az elmélyült igazságkeresés, a Bibliával kapcsolatos tárgyi ismeret, és főleg a megismert igazságok cselekvését tekintve. Isten Beszédének erejét tagadnánk, ha nem élne lelkünkben az a biztos meggyőződés, hogy ez hozza meg a jelenkor minden problémájának megoldását.

A Szentírás ma első-e egyéni, családi és gyülekezeti életünkben? A bibliai útmutatásokat feltétlenül elfogadjuk? A családok és a gyülekezet hogyan dolgozik együtt GYERMEKEINKÉRT, az IFJÚSÁGÉRT? Miért nem olvassák a szülők gyermekeikkel a Bibliát? Miért tanítunk bibliai történeteket Biblia nélkül? Isten közvetlenül szólni akar problémáinkkal kapcsolatban, ezért adta az Ő Igéjét. Állítsuk helyre az Ige tekintélyét először önmagunkban, tudakozzuk az Írásokat, tanítsuk arra egymást, gyermekeinket, és éljük az Ígét!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

A szerkesztőség szívesen vesz minden olyan riportot, beszámolót – (fekete-fehér) fényképekkel vagy anélkül –, amely a gyülekezetek életéről szól, és az „Élő Víz” olvasóinak érdeklődésére is számot tarthat.

Jó Hír – mindenkinek

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

JÉZUS KRISZTUS a legnehezebb problémára is megoldás, a legreménytelenebb helyzetből is kiút.

ÁLTALA meggyógyulnak a tönkrement emberi kapcsolatok, egymásra találnak az eltávolodott házastársak, a szüleiktől keserűen elsodródott gyermekek, magukra találnak a szenvedélyek tragikus gyönyöreivel semmibe-menekülő emberek?

A kapcsolatfelvételtre készen várjuk a személyes találkozást, vagy a hívó levelet az alábbi címen.

A gyülekezet címe:

Összejöveteli alkalmak:

Személyes segítséget ad:

Megnyílt

1990. április 1-én a Magyarországi Evangéliumi Pünkösdi közösség könyvesboltja.

Címe: 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: (1) 251-6987

Impresszum

Főszerkesztő: MAKOVEI JÁNOS

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő Bizottság: KRISTON RÓZSA, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, PINTÉR IMRE

Borítóterv: LEBADA OVIDIU-TIHAMÉR

Tördelőszerkesztő: DÉNES FERENC

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség

1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: TÓTH LÁSZLÓ elnök

ÁKV Rota 90/290

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény

{k1990101}

VÍZSZINTES: **1.** Nagyon fontos felismerés a hívő ember életében. **15.** Szent is van ilyen. **16.** Ez a király vágatta ki a nap-oszlopokat. **17.** Etiópia héberül. **18.** ... a kösziklára. **19.** Divatos női név. **20.** Ősi város. **21.** Kiss László – röviden. **22.** Egy becézett kislány rendesen viselkedik. **23.** Avult öltözék. **24.** Egyik ... következett. **25.** Az Isten népétől megkívánt egyik állapot. **26.** Áthárít – a köznyelvben. **27.** Egy betű híján híres királynő a Bibliában. **28.** Talál-e? **29.** Külföldről érkező ajándékok közvetítését végzi. **30.** ... Ábrahám az Úrnak. **31.** Betűhibával – Dávid Ősatyja. **32.** Egy betűvel kiegészítve mértékegység. **33.** Tőle származik a vízszintes 1-ben felfedezett dolog. **37.** Naámán hazája. **40.** Egy férfival ez soha nem eshet meg. **41.** Erősen csodálkozik. **42.** Foto-anyagot gyártó cég. **44.** Gyűjtőfogalom – munkások munkahelyével kapcsolatosan. **45.** Kiejtett betű. **46.** Ízesítő, tartósító anyag. **48.** ... Grey tea. **50.** Ősszel a mezőn zörgeti a szél. **51.** Valaha ép volt. **52.** Ez is a Szentlélek jelenléte. **54.** Hangszer. **55.** Betűhibával – közkedvelt elfoglaltság. **56.** Ékezethibával egy női név becézve. **57.** „Oda-vissza” élelmiszer. **59.** Tudományosan összefoglalt mondanivaló. **61.** G. T. L. **62.** Ritka férfinév. **63.** Egy betű híján egy király neve, aki megépítette Rámát. **64.** Árpádné – rövidítve. **65.** Mértékrendszer is. **67.** Enyhe figyelmeztetés. **69.** Ilyet is szoktak rendezni. **71.** Két ponttal a hús is képes rá. **72.** Valamitől megszabadít. **74.** Felsőhajt (régiesen). **75.** Négy lábú – akire szívesen hivatkozunk botlás ügyben. **76.** Vállalkozó szellemű fiatalok szerveznek ilyet. **77.** Ezt teszi a fia, ha emeleten lakik az édesanyja (kissé régiesen). **78.** Egy betűvel kiegészítve – nem keveset. **82.** Rajz. **84.** Hűséges négy lábú. **85.** Ha nincsen – a számár is jó (tájszóval). **86.** Magas hőfokon megsemmisül. **87.** Ez is mércéje lehet az Isten országába való jutásnak.

FÜGGŐLEGES: 1. Isten adta így – hogy mindenkié lehessen. 2. Fontos emberek az életemben. 3. Akit gyermekként megszólított az Úr. 4. Áldozatnál várt el ilyet Isten. 5. Duplázva figyelmeztetés. 6. Sok tagországból álló szövetség (visszafelé). 7. Malomnak is van ilyen (visszafelé). 8. Vízszintes 45. leírva. 9. Ebben az időpontban. 10. Maró anyag (visszafelé). 11. Az angol szó mássalhangzói. 12. Jákób nagybátyja. 13. Malom szerb nyelven. 14. Ha valakit nagyon várunk ... (régiesen). 22. Becézett női név (visszafelé). 24. Egy betű híján népszerű állatmese figura. 27. Eltett az Úrnak szentelt dolgokból. 29. Fapipájáról híres pap lakhelye. 33. Bensőséges kapcsolat az Úrral. 34. Út vezetett ide, amely mellett egy forrásnál ült Hágár. 35. T. L. 36. Egy kislány tanácsára találta meg a gyógyulását. 37. Asszony prófétálta meg a halálát. 38. R. A. 39. Az Isten beszéde. 41. Egy tavaszi hónap. 43. Az Úr ezen a munkaterületen szeretne látni téged is. 44. Ilyet cserélhetnek a vízben. 45. A győztesek jutalma ez. 47. Ilyenek lakták a Kánaán földjét. 49. L. N. 51. Bogánccs teszi. 53. Bár a nevében benne van, nem ügyetlen – kecses állat. 56. Katona teszi zárt rendben. 58. Egy bizonyos fajta lábbelitek. 59. Szórméjéért tartott állat (névelővel). 66. A Koreai Köztársaság fővárosa. 68. Nem a völgy ... 69. Lengyel pénznem. 70. Kihalt nép. 73. Köze... 78. Ne ... (visszafelé). 79. Elpusztít-e? 80. Ilyen nyomás is létezik. 83. ...irin (gyógyszer). 88. Ü. O. 89. F. R.

Boldog vagy, ha tudod... – Beküldendő:

vízszintes 1. és függőleges 1. sorok. Beküldési határidő: 1990. július 15.

Az alábbi címre: Élő Víz 1143 Budapest, Gizella u. 37. A nyertesek közt könyvjutalmat sorsolunk ki!

{k19901D}